

Всичко живо въ игра се унесе. . .
 Най-после се момчето умори,
 Отъ игра му стадо се измори.
 То сне свирка чудна отъ устата.
 Да си малко поеме душата,
 И отведнажъ игра се прекъсна —
 Кой си друсна, хубаво си друсна. . .
 А привечеръ момчето закара
 Сиво стадо въ село на кошара,
 При чешмата застана на спирка,
 Па засвири съ чудната си свирка,
 И щомъ катъ свирнята се понесе,
 Цѣло село въ игра се унесе:
 Залюлѣ се хѳро чудновато,
 Старо, младо, кѳосаво, брадато,
 Здраво, болно, дете пеленаче —
 Всѣко тича и всѣко подскача . . .
 Сне момчето свирка отъ устата,
 Да си малко поеме душата
 И отведнажъ игра се прекъсна,
 Кой му друсна, хубаво му друсна!

Дѣдо Господъ радостенъ доволенъ
 Опжти се за града престоленъ,
 И почука на царюви двори —
 Самъ му царя портитѣ отвори,
 Разсърди се, изгледа го криво,
 И попита тежко, горделиво:
 — Какво искашъ, просеко нахаленъ? . .
 — Парче хлѣбецъ, че съмъ много гладенъ! —
 Проговори старецътъ смирено,
 И погледна царя нажалено.
 — Маршъ отъ тука ти, старецо гнѣсенъ! —
 — Рече царътъ мраченъ и намусенъ,
 И ржка си съсъ закана вдига:
 — Хлѣбъ дори и менъ ми не стига! . .
 Обидѣно Господъ се повърна,
 Вдигна ржка и царя прокѣлна,
 Клетва тежка, страшна, грѣмовита: